

külhon

zokogva ülök hajnalban két félig megpakolt bőrönd felett
hadd vigyem a reptérre más jellemét a sajátom helyett

valami jobb ígéretei, mint távolban izzó venyigék
ezek újabb magamnak fabrikált közhelyes jeligék

ordítok, miközben az arcomra szorítom a párnát
így hoztam Dublinba a magyar ember álmát

becsukom a szemem, várom, hogy lenyeljen a város
csak heti egy este ne legyek ilyen istentelenül hiányos

ahelyett, hogy lefordítanám, inkább csak kifordítom magam
sajnálom, hogy nincs, aki megértsen, pedig mind az én saram

amerre járok potyognak belőlem a térkőre még budapesti szilánkok
ha épp nem ezrével tépem ki magamból gyommal együtt a virágot

szembeköpöm magam a tér és az idő fonalán keresztül
ami ma boldogít, az holnap szívemet marja cseszettül

egyenruhás gyerekek tömegében bolyongva keresem
vajon melyik kettő fejbűb lesz az én kedves gyerekem

kezem fogja, anyanyelvünkbe ágyazva a komfort záloga
megindít ahogy két kislány ártatlan mosolyát pont rám áldozza

amelyik irányból várnád, hogy jönne, jön majd pont a másiktól
még egy-kétszer megsiratom, aztán továbblépek a tranzitból.